

Тя е между мъже, които понѣкога безъ да искатъ подкъкловатъ душата на жената къмъ прищѣвки.

Правъ е опълченецътъ, Край тежко болнитъ па и въобще въ стайтъ за обслужване ще трѣбва да оставятъ само мъжка прислуга. Милосерднитъ сестри и самарянкитъ ще се грижатъ за бѣлото, за изпълняване лѣкарскитъ предписания и помагане въ операционната. Близкото общение, виждамъ го, па го и чувствувамъ и въ себе си, докарва изненади, отъ които мъчно може една жена да се спаси, когато мъжътъ се укаже малко по настойчивъ, по-грубъ. И това още по-малко може да се избѣгне въ общуване въ болницата въ време на война, когато не се знае какво носи утрешния день.

Има болни, които смѣтатъ като дългъ да се влюбватъ и да се годяватъ за тия, които сж ги гледали. Тѣ смѣтатъ по тоя начинъ да отплатятъ за положенитъ по тѣхъ грижи. Еднѣжъ ли сж ми правили предложения дори и за женидба.

Извикаха ме въ операционната да превържа единъ раненъ. Куршумътъ е миналъ презъ двата крака и пронизалъ удоветъ му. Той не дава на малката Мими да го превърже. Натиска съ ржка ризата си къмъ удоветъ, а кръвта изтича отъ ранитъ и мокри операционната маса.

— Какви сж тия нервничания? Защо стоитъ така и не позволявате на сестрата да ви превърже? — питамъ азъ и го гледамъ въ голѣмитъ добродушни очи, отъ които толкова много умилѣние отъ срамъ и мъка се лѣе, че го съжалихъ напълно.

— Сестра, нѣма ли фелдшеръ, или докторъ да ме превърже — тихо попита той.

— Щомъ е оставена сестрата, значи нѣма... — Хайде, сестро, иди раздай чая, а азъ ще превържа негова милость. Имали други за превързване?

— Не нѣма. Азъ ги превързахъ, само той е...

Мими затвори следъ себе си вратата и азъ казахъ съ строгъ тонъ на ранения:

— Легни!

— Ама, Сестро, срамно е...

— Цѣла държава се руши... народа загива, а сега ще му гледаме нѣкакъвъ срамъ... Лягай, че много кръвъ